

roku vymáhajícího věřitele, právem rekursní soud nevyhověl návrhu vymáhající věřitelky proto, že nežádala o zabavení nároku povinného, by jen ona byla uspokojena, a také svou pohledávku blíže nepopsala, nýbrž navrhla zabavení nároku povinné na uspokojení věřitelů vůbec, tedy jiných. Ostatně vymáhající věřitelka podle vlastních svých vývodů v exekučním návrhu ani netvrdila, že povinná má nárok na to, by podlužník přímo plnil věřitelům, nýbrž tvrdila, že převzal závazek dáti povinné (jejímu likvidátoru) potřebné částky k zapravení věřitelů. Rekursní soud má právem za to, že ze žádosti povinné není jasno, co má být předmětem exekuce. Stěžovatelka neprávem vytýká, že napadené usnesení jí neříká, jak má exekuční návrh sepsati. Není věcí soudu, aby dával vymáhajícímu věřiteli návod k sepsání exekučního návrhu. Jeho věcí je jen posouditi, zda vyhovuje návrh zákonu. Tomu nevyhovuje, jak bylo již ukázáno.

Čís. 12238.

Při návrhu na zajištění daní knihovním záznamem netřeba ani předložiti ani uvéstí platební příkaz v exekučním návrhu, stačí požádání. Exekuční soud nezkoumá a nemůže ani zkoumati, zda se o zajištění žádá právem a zda jsou pro ně podmínky, nýbrž zkoumá jen, zda o zajištění požádal oprávněný úřad a zda jde o pohledávku ve smyslu příslušných předpisů. Jen u finančního úřadu může dlužník uplatniti, že tu není náležitostí pro žádané zajištění najmě, že tu není předpokladu písemného příkazu ve smyslu § 284 zákona o přímých daních.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1932, R I 993/32.)

K návrhu berního úřadu povolil soud první stolice exekuci k zajištění daní. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvod y: Stěžovatel právem vytýká, že v návrhu měl být uveden exekuční titul. Nebylo třeba, by byl předložen, neboť jde o žádost podle § 38 c) knih. zák. K zajištění daní zástavou stačí požádání berního úřadu. I z dvorského dekretu ze dne 18. září 1786 čís. 577 písm. c) sb. z. s. a ze dne 24. října 1806 čís. 789 sb. z. s., jichž se vymáhající strana v návrhu dovolává, a z dvorského dekretu ze dne 11. dubna 1848 čís. 11.134 sb. z. s. vysvítá, že předložiti předpis daní, jak se domnívá stěžovatel, není třeba. Jest však nutno, by platební příkaz byl v návrhu úplně uveden. Neboť jen pak může dlužník zkoumati, zda žádost odpovídá zákonným předpisům. To není sice předepsáno v cit. dv. dekretch, avšak podle § 38 c) knih. zák. může veřejný úřad domáhati se zajištění nároku pouhým požádáním jen v případech, ve kterých je k tomu podle své působnosti povolán. Pokud se týče přímých daní přichází v úvahu § 284 zákona ze dne 15. června 1927 čís. 76 sb. z. a n., podle něhož, je-li vybrání daně s přírážkami dosud nepředepsané a nesplatné ohroženo, předpokládá se vydání písemného příkazu. Ježto vymáhající strana ve své žádosti platební příkazy vůbec neuvádí, nevyhovuje její žádost podmínkám § 38 c) knih. zák. a § 284 zák. čís. 76/1927 a je proto zamítnutí žádosti opodstatněno.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle čl. III. uvoz. zák. k ex. ř. byly zachovány v platnosti dosavadní zákonné předpisy o zajišťování daní a jiných veřejných dávek. V tom směru nařizoval dvorský dekret ze dne 18. června 1786 čís. 577 sb. z. s., že zajištění pohledávek státního pokladu může se státi zabavením neb jinými prostředky zajišťovacími bez požádání za exekuci a že fiskální úřad má se vykázati průkazem o zahájení vyšetřování neb předložením nařízení dvorského nebo zemského úřadu. Dvorský dekret ze dne 24. října 1806, čís. 789 sb. z. s. nařídil, že příslušný politický úřad má právo zaříditi potřebné zajištění a, aby bylo vykonáno, požádati soud nebo udělití příkaz fiskálnímu úřadu (nyní finanční prokuratuře). Podle § 38 písm. c) knih. zák. má býti povolen záznam na požádání veřejných úřadů, jež jsou podle své působnosti ustanoveny k tomu, by z úřadu zajišťovaly pohledávky státního pokladu. Podle nařízení ministerstva spravedlnosti a financí ze dne 24. dubna 1871 čís. 50 ř. zák., ze dne 14. května 1879 čís. 76 ř. zák., ze dne 17. listopadu 1892, čís. 215 ř. zák. a ze dne 18. ledna 1898 čís. 28 ř. zák. jsou berní úřady zmocněny k dobývání a zajišťování daní a veřejných dávek (státních). Podle uvedených předpisů není podmínkou pro povolení zajištění daní knihovním záznamem ani předložení platebního rozkazu ani uvedení platebního příkazu v návrhu exekučním, aniž v požádání o zajištění. Stačí požádání a exekuční soud nezkoumá a nemůže ani zkoumati, zda se o zajištění žádá právem a zda jsou pro ně podmínky, nýbrž zkoumá jen, zda požádal o zajištění oprávněný úřad a zda jde o pohledávku ve smyslu uvedených předpisů. Cítí-li se povinný stížen v jiném směru, nemůže se domáhati odpomoci rekursem u vyššího soudu, nýbrž po případě u správního úřadu, zejména, má-li za to, že tu není podmínek zajištění. Jen u finančního úřadu může uplatniti, že tu není náležitostí pro žádané zajištění, zejména že tu není předpokladu písemného příkazu ve smyslu § 284 zákona o přímých daních. Tato otázka se totiž netýče ani mezi působnosti finančního úřadu (jeho příslušnosti k zajištění) ani druhu pohledávky, nýbrž věcných podmínek pro ně. Proto nebylo závady, by nebylo soudem zajištění povoleno.

Čís. 12239.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Pro řízení před okresními soudy o pracovních sporech v místech, kde není ani pracovního soudu ani oddělení okresního soudu pro pracovní spory, platí, kromě odchylky co do místní příslušnosti, obecné předpisy civilních soudních řádů, tedy také předpisy o smlouvě o rozsudím.

Příslušnost okresních soudů ve sporech pracovních podle § 42 zákona čís. 131/1931 jest výlučná v tom smyslu, že dobrovolné podrobení se příslušnosti jiných řádných soudů by nemělo právní účinek, ale to není na závadu, by úmluvou v hromadné pracovní smlouvě nebylo přeneseno rozhodování o těchto sporech na rozhodce.